

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak (przewodniczący)

SSN Anna Owczarek

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi D.M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),
wydanego w sprawie ze skargi A.B. i A.B.
przy uczestnictwie D.M.
o wznowienie postępowania w sprawie I Ns (...)
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 września 2017 r.,
zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 4 listopada 2016 r., sygn. akt WSC (...),

**uchyla zaskarżone postanowienie, pozostawiając
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w
orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 4 listopada 2016 r. odrzucił skargę D.M. z dnia 5 maja 2016 r. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 marca 2016 r. Podkreślił, że skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁶ § 3 w związku z art. 87¹ § 1 k.p.c. jako sporządzona osobiście przez stronę.

Pełnomocnik z urzędu skarżącej adwokat C.R. dnia 31 maja 2017 r. wniósł do Sądu Najwyższego zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 18 marca 2016 r., twierdząc, że D.M. nie wniosła skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ale pismo zawierające wnioski przewidziane w art. 359 § 1 (uchylenie lub zmiana postanowienia niekończącego postępowania w sprawie) i art. 49 (wyłączenie sędziego) k.p.c. oraz skargę określoną w art. 41a § 1 u.s.p. (tryb rozpatrywania skarg i wniosków).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pisma D.M. z dnia 25 kwietnia 2016 r. i z dnia 5 maja 2016 r. zostały nazwane „skargą o stwierdzenie nieważności postępowania sądowego i postanowienia z dnia 23 marca 2016 r. w sprawie II Ca (...)”, a jako przyczynę wskazano uchybienie terminu do wniesienia skargi przez wnioskodawców A.B. i A.B.. Tego samego dnia została wniesiona do Prezesa Sądu Okręgowego w K. skarga na sędziego K.L. i uzupełnienie skargi. Adwokat z urzędu J.W. wniósł dnia 20 lutego 2017 r. skargę kasacyjną od postanowienia z dnia 23 marca 2016 r. Wspomnianym postanowieniem Sąd Okręgowy w K. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 11 marca 2015 r. w ten sposób, że wznowił postępowanie o zasiedzenie 4/5 udziału we własności nieruchomości zakończone postanowieniem Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 grudnia 2013 r., uchylił pkt I tego postanowienie i odrzucił wniosek o zasiedzenie. Okoliczności te świadczą o tym, że pisma D.M. z dnia 25 kwietnia 2016 r. i z dnia 5 maja 2016 r. zostały nietrafnie potraktowane przez Sąd Okręgowy jako skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Trudno zresztą zakładać, że wnioskodawczynie jednocześnie wnosiłaby taką skargę oraz skargę kasacyjną od tego samego postanowienia.

Z przedstawionych powodów orzeczono, jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 1 i § 3 k.p.c.).

jw